

„Ja, jeg har overhovedet ikke tænkt paa andet. Men forinden vi tager den Sag op igen, er der noget, jeg synes, vi maa have paa det rene. Jeg mener naturligvis det, som foregik igaar hjemme hos dine Forældre. Du sagde jo selv, at det ikke var noget rent tilfældigt, og deri har du ganske Ret. Selv om mine Ord maaske faldt anderledes, end de vilde have gjort det i et roligere Øjeblik, saa gav de dog Udtryk for noget, som er mere end en tilfældig Stemning hos mig.“

„Det har jeg længe mærket, Per.“

„Ja, det sagde du jo ogsaa igaar. Men naar du, kære Inger, altsaa ikke har været uvidende om den dybe Uoverensstemmelse i Livssyn, der skiller mig fra din Fader og hans Kres — og i en vis Forstand altsaa ogsaa fra dig — er det da ikke underligt, ja er det ikke ganske uforsvarligt, at vi to ikke har talt mere med hinanden derom, end vi har gjort? Fejlen er min — jeg veed det godt. Det er en Slags Fejghed, der har faaet mig til at skjule den fulde Sandhed for dig. Men forresten har jeg ikke selv kendt den helt før nu i den sidste Tid.“

„Du tager fejl, Per. Jeg har godt kendt dit Standpunkt. Du har jo egentlig aldrig lagt Skjul paa det overfor mig. Jeg veed godt, at du ikke tror paa samme Maade som vi andre, og det har naturligvis ofte gjort mig bedrøvet. Men Far siger, at ogsaa den, som i Kristus kun vil se et ædelt og fuldkomment Menneske, har Lov til at kalde sig en Kristen og nære et Salighedshaab, naar han ellers er sand i sit Forhold til Gud og ærlig og gudfrygtig i sin hele Levevis.“

„Men jeg tror heller ikke paa Gud, — Inger.“

„Tror du ikke paa Gud!“

Hun sænkede sin Stoppestrømpe i Skødet og stirrede over paa ham med det samme blege, stivnede Ansigt som den foregaaende Aften i Præstegaarden.

„Nej. Det har jeg vist i Grunden ikke gjort længe. Overalt, hvor jeg har søgt ham, har jeg kun fundet mig selv. Og for den, som er bleven sig sit eget Selv rigtig bevidst, er en Gud overflødig. Der er for ham hverken noget trøstende eller noget skræmmende ved Forestillingen om en saadan overnaturlig Per-